

Danskhed er et eksistensvilkår

Det at være dansk er først og fremmest et eksistensvilkår. Defineret af historien på godt og ondt, det danske sprog og den kultur, som åndeligt binder os sammen. Fædrelandskærligheden er sammenlignelig med kærligheden til ens familie og kærligheden til ens forældre. Det er et forhold og et fællesskab, der naturgivent går forud for alt andet. Når først man hviler i det, så er man nået et godt stykke her i livet. Jeg håber, at alle når dertil på et tidspunkt i deres liv. Men jeg ved også, at der er mange, som aldrig når dertil. Der er mange, som i stedet bruger tilværelsen på at jage den dybere mening med livet uvidende om, at svaret hele tiden har ligget lige foran næsen på dem.

De vilkår, som historien, sproget og kulturen har skænket os, er udgangspunktet. Det vi har at være fælles om, og som vi vil give videre til vores børn i arv. Det er med andre ord en konkret virkelighed, som er forpligtende. Det enkelte menneske kan ikke antage form som en abstrakt størrelse, der blot svæver løsrevet fra tid og rum. Begrebet verdensborger er og bliver en misforståelse. Mennesket er sammensat af historie og kultur, der således har hjem og nationalitet.



Der er sagt og skrevet mangt og meget om dansk kultur, sprog, danskhed og hvad det vil sige at være dansk. For mig er sagen dog ganske klar. Danskere er dem, der sprogligt, kulturelt og følelsesmæssigt er uløseligt bundet til Danmark. De, der føler rod til det danske og som praktiserer dansk kultur, er danske.

Danmark er ikke et tagselvbord

Derfor giver det selvsagt ikke mening med nogen bred definition af, hvem der er dansk. Danmark, og det at være dansk, er afgrænset geografisk såvel som sprogligt og kulturelt. Mange af os er født danske, men for andre - og her bliver det straks mere vanskeligt - der er det danske et tilvalg af

danske værdier, dansk kultur og danske traditioner og jo dermed et fravalg af den kultur ens forældre eller bedsteforældre har taget med til Danmark fra deres hjemland.

Det er en anden indgangsvinkel til danskheden og det må være en svær proces at gå igennem, men det er ikke desto mindre det, man skal, hvis man vil være en del af det danske folk. Jeg forventer naturligvis ikke, at udefrakommende skal lægge afstand til deres egen familie, fordi denne på et tidspunkt er kommet hertil fra et andet land. Men man skal respektere og forstå, at Danmark ikke er et tag-selv-bord. Det danske fælleskab er ikke en buffet, hvor man frit kan vælge mellem retterne. Næ, bordet er dækket på forhånd. Og det med en masse lækkerier. Men menuen er altså givet. Af kulturen og historien.



Martin Henriksen

Foto: Martin Henriksen

SH Steen Brogaa

Når Radikale og andre forvirrede sjæle bekender sig til det globale, eller til en sammensmeltning/ligestilling af det fremmede og det danske, så eroderer danskheden. Mennesket kan ikke løsrides fra historien og sættes i en politisk korrekt ideologisk sammenhæng. Giver man afkald på det særegent danske ud fra en illusorisk forestilling om, at danske traditioner er udaterede og bør vige for multikulturalisme, så frygter jeg, at vi mister os selv. Vi skal stå ved det, vi er. Vi skal acceptere og anerkende, at Danmark står på et kristent fundament. Kongeriget Danmark er en kristen nation med monarki, folkestyre, folkekirke, frihedsrettigheder og en lang række af fælles normer og værdier.

Man kan kun have én herre

Danskheden er forpligtende. At være dansk, er knyttet til det danske sprog og dansk kultur. Kun sådan tager man del i det danske fællesskab. Hvis man vil være fuldgyldigt medlem af det danske fællesskab, så kan ens loyalitet ikke være to steder, man kan ikke have to herrer. Her kan kun være én herre, og han er dansk.

Dansk Folkeparti vil stædigt kæmpe for den jævne, almindelige danskers ret til at være, hvad han er. At være dansk i sit eget land. Er du fremmed, så skal du acceptere dette som et grundvilkår. Det er vores land. Danmark for danskerne.

Martin Henriksen, (tidligere udlændinge- og værdiordfører for Dansk Folkeparti)